

Č. 7632.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: »Smluvený poměr pracovní« jako podklad pojistné povinnosti podle § 2, odst. 1 zák. č. 221/24 se v podstatě shoduje s poměrem založeným smlouvou služební podle § 1151 o. z. o.

(Nález ze dne 13. prosince 1928 č. 20.750/27.)

V ě c: Antonín Z. v P. proti zemské správě politické v Praze o trestní nález podle zák. č. 221/24.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Osp v P. uznala nálezem z 18. března 1927 st-le vinným přestupkem § 17 zák. č. 221/24, jehož se dopustil tím, že nepřihlásil Marii H. k okr. nemoc. pojišťovně v P., a odsoudila jej dle § 260 tohoto zák. k pokutě 20 Kč, po případě k trestu vězení v trvání 48 hodin. Odvolání st-lovu zsp v Praze nař. rozhodnutím nevyhověla.

O stížnosti uvážil nss toto: — — — — —

Stížnost tvrdí, že mezi st-lem a Marií H. nebyl smluven pracovní poměr pracovní nebo služební, jak jej k založení pojistné povinnosti požaduje § 2 zák. č. 221/24.

Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Zákon z 9. října 1924 č. 221 Sb. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří stanoví v § 2 odst. 1, že pojištěním povinen a podle tohoto zák. pojištěn jest, kdo v republice Čsl. vykonává služby neb práce na základě smluveného poměru pracovního, služebního nebo učňovského a nevykonává jich jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně. Podle § 17 téhož zák. jest zaměstnavatel povinen přihlásiti u příslušné pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, a trestá se zanedbání této povinnosti podle § 260 cit. zák.

Stížnost tudíž správně usuzuje, že st-l mohl by býti dle těchto norem trestán jen, kdyby včas nebyl ohlásil osobu u něho smluvně zaměstnanou. Popírá, jak již řečeno, že by v daném případě tato smluvnost byla dokázána.

Smluvený pracovní poměr, který § 2 odst. 1 nedefinuje, není v podstatě nic jiného, nežli poměr, jenž jest založen na smlouvě služební ve smyslu § 1151 o. z. o., podle něhož vzniká smlouva služební, zaváže-li se kdo konati jinému po nějakou dobu služby. Od obou stran, takový pracovní poměr uzavírajících, požaduje se souhlasný projev vůle, pozůstávající v tom, že jedna osoba — zaměstnanec — projevuje ochotu k jistým službám, a druhá osoba — zaměstnavatel — tuto pohotovost přijímá a s ní disponuje, ať již souhlasný projev vůle se stal výslovně, ústně či písemně, nebo mlčky, činy konkludentními, zejména faktickým započítím práce bez odporu se strany zaměstnavatele, výplatou mzdy a pod.

Vzal-li žal. úřad za prokázáno, že takový smluvený pracovní poměr mezi st-lem a Marií H. tu jest, měl pro tento svůj úsudek dostatečnou

oporu již v seznání st-lově, obsaženém v jeho odvolání, že totiž je samozřejmé, když st-l své příbuzné poskytl zdarma byt a stravu, že tatů v náhradu v domácnosti vypomůže; v seznání tom mohl úřad právem spatřovati doznání toho, že Marie H. s vědomím a souhlasem st-le jemu po nějakou dobu konala práce za úplatu (stravu a byt).

Č. 7633.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní: * Přeměna pojištění nemocenského podle zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. a novel v pojištění pro případ nemoci, invalidity a stáří podle zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. děje se automaticky a není třeba ani pro vznik pojištění invalidního a starobního nové přihlášky.

(Nález ze dne 13. prosince 1928 č. 20.751/27.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v D. proti zemské správě politické v Praze o invalidní a starobní pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v D. předepsala Marii T., majitelce usedlosti v M., pojistné za invalidní a starobní pojištění zaměstnanců Josefa H. a Anny K. za dobu od 1. července do 31. července 1926 částkou 40 Kč 02 h. — Osp v D. vyhověla stížnosti Marie T. proti tomuto výměru a zrušila jej s odůvodněním, že Josef H. a Anna K. nebyli podle ustanovení § 7 odst. 2 zák. č. 221/24 k pojištění pro případ invalidity a stáří vůbec přihlášení. — Zsp v Praze nař. rozhodnutím nevyhověla odvolání stěžující si pojišťovny a potvrdila výměr osp-é. —

O stížnosti uvažil nss toto:

Jest mimo spor, že zmínění zaměstnanci k pojištění invalidnímu a starobnímu přihlášení nebyli. Na sporu jest otázka, zda takové zvláštní přihlášky jest třeba u osob, které byly již v den účinnosti zák. č. 221/1924 pro případ nemoci pojištěny, po případě, zda nahraňuje evidence pojišťovny o existenci pojistné povinnosti takovou zvláštní přihlášku.

Na tuto otázku nedává zákon přímé odpovědi. Z § 266 cit. zák., jenž stanoví, že okr. nemoc. pokladny v sídle polit. úřadu I. stolice se přemění v okr. nemoc. pojišťovny, a z § 268 odst. 2, dle něhož práva a závazky zrušených okr. nemoc. pokladen přecházejí na příslušnou okr. nemoc. pojišťovnu, jež není oprávněna vyžadovati, aby jí byly ve smyslu § 17 znovu ohlášeni pojištěnci, kteří byli členy zrušené okr. nemoc. pokladny, plyne zajisté právní kontinuita dřívějšího pojištění nemocenského a nového pojištění pro případ nemoci, invalidity a stáří, zračící se zejména v tom, že okr. nemoc. pokladna, přeměněná podle § 266 nebo zrušená podle § 267, souborem svých právních vztahů trvá dále v nové okr. nemoc. pojišťovně a že pojištěnci okr. nemoc. pokladny stávají se při nastalé organizační změně automaticky pojištěnci nového útvaru, aniž smí býti požadováno nové přihlašování jich.

Podle § 2 odst. 1 zák. č. 221/24 jest zásadně podroben pojištění podle tohoto zákona, tedy pojištění jak pro případ nemoci, tak i invalid-